

Sygn. akt V KO 101/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **T. K.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 14 czerwca 2022 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującym w mocy w odniesieniu do skazanego T. K. wyrok Sądu Okręgowego
w S.
z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. III K [...],
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku T. K. wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. III K [...],
T. K. został skazany za czyn z art. 158 § 3 k.k. na karę 6 lat pozbawienia wolności.
Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt II
AKa [...] powyższe orzeczenie w części dotyczącej skazanego zostało utrzymane w
mocy.

W dniu 16 grudnia 2021 r. do Sądu Najwyższego przekazano według
właściwości pismo skazanego T. K. z dnia 8 listopada 2011 r. zatytułowane
„wniosek”, w którym powołując się na pojawienie się nowych okoliczności w

przedmiotowej sprawie wnosi o „ponowne wszczęcie postępowania oraz dokładną i szczegółową analizę nowych okoliczności jakie pojawiły się w sprawie”. Jako jedną z tychże okoliczności powołuje istnienie nagrania załączonego do pisma, którego jakość miała ulec poprawie, na którym widać, że nie trzyma on w dłoni żadnej pałki, co wskazuje na niewiarygodność wyjaśnień P. K., stanowiących podstawę do przypisania skazanemu zarzucanego mu czynu. Na fakt nieużycia przez skazanego tego narzędzia wobec pokrzywdzonego K. S. wskazywać miałyby ponadto „opisy kilku spraw z całej Polski”, w których ujawnione zostały skutki pobicia przy użyciu pałek teleskopowych w postaci wielorakich obrażeń ciała. Przytoczone opisy miałyby zatem w konsekwencji także podważać wartość procesową powyższego dowodu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na oczywistą bezzasadność złożonego przez skazanego wniosku o wznowienie postępowania należało – zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k. - odmówić jego przyjęcia. Przepis powyższy obliguje do przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez stronę, która nie dopełniła wymogu sporządzenia i podpisania go przez obrońcę lub pełnomocnika (art. 545 § 2 k.p.k.), bez konieczności uprzedniego wzywania do uzupełnienia braku formalnego. Oczywistą bezzasadność wniosku wiązać należy między innymi z sytuacją, w której w sposób jaskrawy i nie wymagający szczególnie pogłębionego badania widoczny jest brak podstaw wznowieniowych, określonych w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego oraz gdy nie wystąpią przesłanki do wznowienia postępowania *ex officio*. Zaznaczyć bowiem trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540-540b k.p.k.) i nie każde, nawet zaistniałe w rzeczywistości, uchybienie procesowe będzie się w nie wpisywało.

Podstawa wznowienia postępowania wskazana w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., na którą powołał się skazany, wymaga ujawnienia się po wydaniu orzeczenia nieznanymi przedtem sądowi i stronie nowych faktów lub dowodów, które wskazują między innymi, że skazany nie popełnił czynu. Brak wykazania *novum*, tj. niewiedzy co do określonych faktów lub dowodów przed uprawomocnieniem się orzeczenia powoduje oddalenie wniosku. Oceniając przedmiotowy wniosek już choćby z tej

perspektywy widoczny jest brak spełnienia powyższego warunku. Zarówno bowiem dowód w postaci nagrania z monitoringu zawartego w pliku o nazwie „I-[...]” na płycie oznaczonej „A. [...] SA ul. [...] w S.” we fragmencie od oznaczenia czasu nagrania „19:23:54” do oznaczenia czasu na nagraniu „19:24:01”, jak też kwestia obrażeń ciała odniesionych przez pokrzywdzonego K. S., szczegółowo scharakteryzowanych przez biegłych z zakresu medycyny sądowej (k. 1014-1021, k. 2010-2014, k. 6511-6512), nie stanowiły ani dowodów nowych dla strony i sądu, ani też w powiązaniu z przedstawioną we wniosku argumentacją oraz nadesłanym przez skazanego nagraniem, nie wskazywały na nowe fakty w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.

Przypomnieć należy, że dowód z nagrania monitoringu był przedmiotem specjalistycznej analizy przeprowadzonej na zlecenie Sądu Apelacyjnego w (...) przez biegłego z zakresu badań cyfrowych nośników danych Laboratorium Kryminalistycznego KWP w S. (k. 9642 – 9676, t. 44) i podlegał w toku postępowania odwoławczego stosownej recenzji w ścisłym związku z pozostałym materiałem dowodowym. Niczego w tym zakresie nie zmienia odmienna ocena tego zapisu, którą zresztą nie po raz pierwszy prezentuje skarżący. Wszak już w toku postępowania wyrażał dezaprobatę wobec wniosków opinii. Sąd II instancji nie stwierdził jednak, by przedstawiona została argumentacja wskazująca na wady, mogące ją procesowo zdyskwalifikować (k. 9848v, t. 45). Odnosnie do tego dowodu wnioskujący nie wykazał istnienia żadnego nowego faktu, a już w szczególności mogącego uprawdopodobnić zaistnienie pomyłki sądowej. Nadmienić należy, że kontestowanie wyników przedmiotowej opinii powiązane zostało z twierdzeniem o wadliwej ocenie wyjaśnień P. K., które – uznane za korelujące z licznym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie – stanowiły wszak kluczowy dowód pozwalający na określenie roli skazanego w przypisanym czynie. Ta materia pozostaje jednak poza zakresem niniejszego postępowania, którego istota nie polega na powtórным badaniu przesłanek odpowiedzialności karnej, lecz istnienia ściśle określonych w przepisach procedury karnej podstaw wznowieniowych.

Ustalenia w zakresie odniesionych przez pokrzywdzonego K. S. obrażeń czynione były w toku procesu na podstawie opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej, które następnie objęły oceną Sądy obu instancji (k. 7515, t. 38, k. 9848, t.

45). W świetle powyższego wyliczanie możliwych do wystąpienia skutków zadawania uderzeń narzędziem w postaci pałki teleskopowej w jednakowym stopniu nie realizowało warunku wskazania nowych okoliczności w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., tym bardziej nie stanowiąc realizacji spoczywającego na skazanym obowiązku uprawdopodobnienia tej podstawy.

Implikacją zaprezentowanej powyżej oceny było więc uznanie wniosku skazanego za bezzasadny w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k., co skutkowało odmową jego przyjęcia, bez wzywania do uzupełnienia wymogów formalnych. Wstępna kontrola wniosku służyć ma wszakże wyeliminowaniu konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

a.s.